

Sygn. akt II Ka 198/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Półtorak</i>
------------------------	------------------------------------

--	--

Protokolant:	<i>asystent sędziego Natalia Romańska</i>
---------------------	--

przy udziale Prokuratora Adriana Wysokińskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2023 r.

sprawy **A. O. (1) oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i inne**

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 26 września 2022 r. sygn. akt II K 1741/21

w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uchyla orzeczoną w punkcie 10 karę łączną ograniczenia wolności,

- A. O. (1) uniewinnia od popełnia czynów zarzucanych mu w punkcie I i III aktu oskarżenia,

- za popełnienie czynów z punktu II, V, VI i VII aktu oskarżenia wyczerpujących dyspozycję art. 278 § 1 kk oraz art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk uznając, iż zostały popełnione w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 37a § 1 kk, art. 34 § 1 i §1a pkt 1 kk oraz art. 35 § 1 kk wymierza A. O. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie,

- ustala, iż orzeczony w punkcie 11 obowiązek naprawienia szkody dotyczy czynów z punktów V, VI i VII i obniża jego wysokość do kwoty 4.000 (czterech tysięcy) złotych,

w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy,

zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. K. (1) 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwudziestu) złotych.

UZASADNIENIE	
Formularz UK 2	Sygnatura akt II Ka 198/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1
CZĘŚĆ WSTĘPNA	

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z 26 września 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1741/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---	o	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>W zakresie czynów z pkt I i VII:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, która niewątpliwie miała wpływ na treść wydanego wyroku, a mianowicie:</p> <p>Art. 7 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk i art. 4 kpk oraz art. 5 § 2 kpk, poprzez dokonanie jednoznacznie błędnego, dowolnego i zdecydowanie przedwczesnego ustalenia, że w niniejszej sprawie istnieją poszlaki do uznania oskarżonego za winnego popełnienia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

czynów z pkt I i VII zaskarżonego wyroku w sytuacji, gdy sąd rejonowy nie ustalił istnienia nierozzerwalnego łańcucha poszlak, albowiem istnieje wiele możliwości ustalenia stanu faktycznego w sposób odmienny od opisanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a przy ocenie dowodów i ustaleniu faktów pominięto m. in. to, że doszło do utraty wielu dowodów odciążających oskarżonego (nieudające się usunąć wątpliwości rozstrzygnięto na niekorzyść oskarżonego) oraz nie wyczerpano inicjatywy dowodowej w tak istotnych kwestiach jak m. in.:

Nie ustalono właściciela przedmiotów opisanych w czynach, których popełnienie zostało zarzucone oskarżonemu – nie przeprowadzono w tym zakresie ani jednego jednego weryfikowalnego dowodu,

Nie ustalono, czy ww. przedmioty / oprócz tych, do zaboru których oskarżony się przyznał/ faktycznie stanowiły wyposażenie stacji paliw, tj. czy kiedykolwiek się tam znajdowały,

W aktach sprawy brak jest danych umożliwiających zweryfikowanie, czy rzeczy do zaboru których oskarżony się nie przyznał, były tymi samymi, które rzekomo stanowiły wyposażenie stacji paliw – nie zabezpieczono np. numerów ewidencyjnych,

Nie ustalono miejsc, w których w datach czynów faktycznie znajdował się oskarżony – logowania BTS oraz bilingi,

Nie ustalono narzędzia, którym rozwiercono wkładkę co zamka drzwi na stacji paliw, a prokuratora i sądu nie interesowało, czy oskarżony takowym dysponał,

Nie zabezpieczono śladów biologicznych, śladów linii papilarnych i śladów traseologicznych /przed wejściem do stacji paliw leżał śnieg i były widoczne ślady butów: zdjęcie z k. 7/,

Przy wydaniu wyroku w tzw. Sprawie poszlakowej, nie wzięto pod uwagę motywu, którym mogli kierować się rzekomi pokrzywdzeni – skoro z udziałem pokrzywdzonych się postępowania egzekucyjne, to w ich interesie niewątpliwie jest uzyskanie statusu pokrzywdzonego w niniejszej sprawie, albowiem przedmioty opisane w zarzutach posiadają przecież określoną i nieustaloną w sposób procesowy wartość pieniężną,

co nakazuje uznanie, że konieczna jest krytyczna ocena zeznań ww. świadków oskarżenia, czego następstwem powinno być przyznanie wiary wyjaśnieniom oskarżonego, których nie podważono żadnym weryfikowalnym dowodem oraz orzeczenie zgodne z wnioskami niniejszej apelacji,

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia – przy czym obrońca oskarżonego wskazuje, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie dokonano ustalenia stanu faktycznego, co zastąpiono powieleniem treści zarzutów wskazanych w akcie oskarżenia, co wymusza na oskarżonym i jego obrońcy wyłącznie domyślanie się jaki był tok rozumowania sądu rejonowego, czego nie sposób usunąć w toku postępowania odwoławczego, a należy zauważyć, że w toku niniejszej

sprawy nie przeprowadzono ani jednego dowodu, z którego wynikałoby, aby to oskarżony, poprzez nawiercenie kłódki zamka usiłował dostać się do wnętrza budynku kotłowni stacji paliw w zamiarze dokonania zaboru w celu przywłaszczenia przedmiotów znajdujących się w jego wnętrzu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia wejścia do obiektu i nie przeprowadzono ani jednego dowodu z którego wynikałoby aby to oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia skrzynkę elektryczną z bezpiecznikami koloru białego z zieloną pokrywą, a zatem gdyby sąd ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, rozstrzygnął wątpliwości wymienione w niniejszej apelacji na korzyść oskarżonego i dopiero wówczas ustalił stan faktyczny, wówczas powinien dojść do przekonania, że oskarżony nie popełnił czynu mu zarzucanego i kwalifikowanego z art. 279 § 1 kk w formie usiłowania i dokonania, co nakazuje uznanie, że doszło do tzw. błędu dowolności i błędu braku w ocenie dowodów i przy ustaleniu stanu faktycznego, a zatem konieczne jest orzeczenie zgodne z wnioskami niniejszej apelacji;

w zakresie wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu:

IV. Obrza przepisów postępowania, która niewątpliwie miała wpływ na treść wydanego wyroku, a mianowicie:

Art. 7 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk i art. 4 kpk, poprzez dokonanie jednoznacznie błędnej, dowolnej a nie swobodnej i zdecydowanie przedwczesnej oceny zeznań P. K.

(1) oraz P. K. (2) i obdarzenie ich wiarą, a tym samym pozbawienie wiary wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w dniu 8 marca 2022 roku i uznanie go za winnego popełnienia czynów opisanych w sentencji zaskarżonego wyroku, nie w następstwie oceny dowodów, a wobec przyznania się przez oskarżonego do tego, że w dniu 10 lutego 2021 roku dokonał zaboru anteny, a w dniu 16 lutego 2021 roku wszedł w posiadanie przedmiotów w postaci elementów hydraulicznych m. in. 8 sztuk elementów armatury (K.), umywalki K. wraz z baterią i wężykami baterii K., elementu hydraulicznego wraz z manometrem i wężykiem zbiornika metalowego koloru czerwonego z napisem R., 3 elementów hydraulicznych, worka z zawartością rur miedzianych hydraulicznych, co przy zaniechaniu dowodzenia przez sąd z urzędu oraz w następstwie utraty wielu dowodów odciążających oskarżonego w czynie mu zarzuconym i pominięcia tej okoliczności w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie pozwalało na przypisanie oskarżonemu sprawstwa w popełnieniu czynów za które został skazany, albowiem z argumentacji przedstawionej w niniejszej apelacji wynika, że konieczna jest krytyczna ocena zeznań ww. świadków i przyznanie wiary wyjaśnieniom oskarżonego oraz orzeczenie zgodne z wnioskami niniejszej apelacji;

Art. 7 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk i art. 4 kpk, poprzez dokonanie jednoznacznie błędnej i dowolnej a nie swobodnej i pobieżnej a nie wszechstronnej oceny wyjaśnień oskarżonego i pozbawienia ich wiary w sytuacji, gdy sąd rejonowy pominął w swojej ocenie szereg okoliczności przemawiających na

korzyść oskarżonego, a w tym nie dokonał rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść A. O. (2), albowiem w ogóle się do nich nie odniósł, a dotyczyły one następujących niezwykle istotnych okoliczności dla ustalenia stanu faktycznego w sposób zgodny z zasadą prawdy materialnej – oprócz pominiętych przez sąd rejonowy wątpliwości natury dowodowej wymienionych w zarzucie I.I. niezwykle istotne jest także i to, że:

Nie ustalono właściciela przedmiotów opisanych w czynach, których popełnienie zostało zarzucone oskarżonemu – nie przeprowadzono w tym zakresie ani jednego jednego weryfikowalnego dowodu,

Nie ustalono, czy ww. przedmioty / oprócz tych, do zaboru których oskarżony się przyznał/ faktycznie stanowiły wyposażenie stacji paliw, tj. czy kiedykolwiek się tam znajdowały,

W aktach sprawy brak jest danych umożliwiających zweryfikowanie, czy rzeczy do zaboru których oskarżony się nie przyznał, były tymi samymi, które rzekomo stanowiły wyposażenie stacji paliw – nie zabezpieczono np. numerów ewidencyjnych,

Nie ustalono miejsc, w których w datach czynów faktycznie znajdował się oskarżony – logowania BTS oraz bilingi,

Nie ustalono narzędzia, którym rozwiercono wkładkę co zamka drzwi na stacji paliw, a prokuratora i sądu nie interesowało, czy oskarżony takowym dysponał,

Nie zabezpieczono śladów biologicznych, śladów linii

papilarnych i śladów traseologicznych /przed wejściem do stacji paliw leżał śnieg i były widoczne ślady butów: zdjęcie z k. 7/,

Nie wzięto pod uwagę motywu, którym mogli kierować się rzekomi pokrzywdzeni – skoro z udziałem pokrzywdzonych się postępowania egzekucyjne, to w ich interesie niewątpliwie jest uzyskanie statusu pokrzywdzonego w niniejszej sprawie, albowiem przedmioty opisane w zarzutach posiadają przecież określoną i nieustaloną w sposób procesowy wartość pieniężną,

Nie przeprowadzono ani jednego dowodu chociażby podważającego wyjaśnienia oskarżonego, który wskazał, że przedmioty opisane w zarzucie V i VI, tj. stolik metalowy z blatem, 5 szt. Krzesel matelowych koloru grafitowego, stolik z blatem szklanym oraz krzesła metalowe z siatką, elementy konstrukcji dwóch altan metalowych koloru brązowego zostały przez niego nabyte na stacji (...) w Ł. – w styczniu 2021 roku

W toku niniejszego postępowania nie przeprowadzono ani jednego dowodu ze zdjęć przedmiotów opisanych w zarzutach, a logicznym jest, że w dobie aparatów fotograficznych w telefonach, pokrzywdzeni posiadaliby zdjęcia przynajmniej stolika metalowego z blatem, 5 szt. Krzesel metalowych koloru grafitowego, stolika z blatem szklanym oraz krzesel metalowych z siatką, elementów konstrukcji dwóch altan metalowych koloru brązowego;

Która to błędna ww. wyjaśnień będąca następstwem pominięcia utraty wielu dowodów, jak również zaniechania dowodzenia z urzędu,

skutkuje jednoznacznie błędnie ustalonym stanem faktycznym, a zatem konieczne jest orzeczenie zgodne z wnioskami niniejszej apelacji,

Art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk i art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez niedążenie przez sąd I instancji do ustalenia stanu faktycznego w sposób procesowy, w tym poprzez dowodowe zweryfikowanie depozycji P. K. (1) oraz P. K. (2) w następującym zakresie:

Ustalenie własności przedmiotów wymienionych w opisach czynów przypisanych oskarżonemu oraz ustalenie, czy w ogóle stanowiły one wyposażenie stacji paliw – w tym celu należało zażądać od pokrzywdzonych złożenia do akt np. ksiąg rachunkowych, dowodów zakupu ww. przedmiotów, zdjęć,

Ustalenie czy ww. przedmioty w ogóle stanowiły wyposażenie stacji paliw – w tym celu należało zapoznać się z aktami postępowania egzekucyjnego prowadzonego z udziałem pokrzywdzonych i ustalenie, czy komornik dokonał protokolarnego zajęcia ww. przedmiotów. Ustalenie negatywnie nie pozwala na przypisanie oskarżonemu sprawstwa w czynach, do popełnienia których się nie przyznał;

Ustalenie wartości przedmiotów wymienionych w opisach czynów przypisanych oskarżonemu – w tym celu konieczne było dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ds. wyceny ruchomości, co stanowi wyłączną kompetencję ww. biegłego a nie sądu – ma to niezwykle istotne znaczenie przy ustaleniu kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu, albowiem w chwili obecnej

nie można wykluczyć, że czyn zarzucony oskarżonemu należało zakwalifikować jako wykroczenie o którym mowa w art. 119 kw,

A następstwem braku dowodzenia w niniejszej sprawie z urzędu i tym samym niezwyfikowania wiarygodności ww. świadków oskarżenia w sposób procesowy, jest błędna pozytywna ocena dowodów z ich zeznań co skutkuje błędnie ustalonym stanem faktycznym odnośnie sprawstwa oskarżonego w czynach mu przypisanych, a zatem konieczne jest orzeczenie zgodne z wnioskami niniejszej apalacji;

Art. 5 § 2 kpk poprzez jednoznacznie błędne rozstrzygnięcie sprawy niedających się usunąć wątpliwości, a będących następstwem utraty na etapie śledztwa wielu istotnych dowodów odciążających oskarżonego w czynach mu zarzucanych – na niekorzyść oskarżonego – mowa o następujących dowodach:

Nie ustalono miejsca w którym w datach czynów miał znajdować się oskarżony – logowania BTS oraz bilingi

Nie ustalono narzędzia, którym rozwiercono kłódkę do zamka drzwi na stacji paliw, a prokuratora i sądu nie interesowało, czy oskarżony takim narzędziem dysponował,

Nie zabezpieczono śladów biologicznych, śladów linii papilarnych i śladów traseologicznych /przed wejściem do stacji paliw leżał śnieg i były widoczne ślady butów, zdjęcie k.7/

W sytuacji, gdy niedające się usunąć wątpliwości zgodnie z art. 5 § 2 kpk rozstrzyga się na korzyść oskarżonego, a zatem konieczne

jest orzeczenie zgodne z wnioskami apelacji;

V. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia – przy czym obrońca oskarżonego wskazuje, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie dokonano ustalenia stanu faktycznego, co zastąpiono powieleniem treści zarzutów wskazanych w akcie oskarżenia, co wymusza na oskarżonym i jego obrońcy wyłącznie domyślanie się jaki był tok rozumowania sądu rejonowego, czego nie sposób usunąć w toku postępowania odwoławczego, a należy zauważyć:

- Pominięto cały szereg okoliczności nakazujących obdarzenie wiarą wyjaśnień oskarżonego i tym samym pozbawienie wiary zeznań P. K. (1) oraz P. K. (2) w części dotyczącej własności i wartości przedmiotów opisanych w zarzutach;

- Pominięto jakże jaskrawie wyłaniający się ewentualny motyw pieniężny, którym mogli kierować się ww. świadkowie

- Niedające się usunąć wątpliwości, będące następstwem utraty na etapie śledztwa wielu dowodów obciążających oskarżonego, nie stały się przedmiotem rozważań sądu rejonowego

- Zaniechano dowodzenia z urzędu – m. in. w celu zweryfikowania zeznań świadków oskarżenia

- W aktach sprawy nie znajduje się ani jeden dowód podważający – nie mówiąc o wykluczeniu – wyjaśnienia oskarżonego

A nadto, gdyby sąd ocenił zgromadzony w sprawie materiał

	<p>dowodowy, rozstrzygnął wątpliwości wymienione w niniejszej apelacji na korzyść oskarżonego i dopiero wówczas ustalił stan faktyczny, wówczas powinien dojść do przekonania, że oskarżony nie popełnił zarzuconych mu czynów, co nakazuje uznanie, że doszło do tzw. błędu dowolności i błędu braku w ocenie dowodów i przy ustalaniu stanu faktycznego, a zatem konieczne jest orzeczenie zgodnie z wnioskami niniejszej apelacji;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W przedmiotowej sprawie wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożył jedynie oskarżyciel publiczny, który nie zazaskarżył orzeczenia sądu I instancji, dlatego motywy niniejszego uzasadnienia Sąd Okręgowy ograniczył do wskazania argumentacji jaka stała za wydaniem w II instancji takiego właśnie orzeczenia reformatoryjnego.</p> <p>Przede wszystkim wskazać należy, iż materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie okazał się niewystarczający dla możliwości przypisania oskarżonemu sprawstwa czynów ujętych przez oskarżyciela publicznego w pkt I i III aktu oskarżenia. Bezsprzecznie, w tym zakresie brak było obiektywnych dowodów wskazujących, że to właśnie on dopuścił się tych czynów, a pewne okoliczności powoływane przez podsądnego, sąd rejonowy błędnie zakwalifikował jako poszlakę wskazującą na jego winę i na tej podstawie skazał go.</p>		

Oczywiście, polska procedura karna zna pojęcia „procesu poszlakowego” i „poszlaki”, jednakże, aby dowód tego rodzaju mógł posłużyć ustaleniu stanu faktycznego w danej sprawie muszą ziszczyć się pewne przesłanki. Poszlaka może być bowiem dowodem jedynie pod warunkiem, że współlistnieje z innymi dowodami, z którymi wykazuje bardzo ścisły związek logiczny. Proces poszlakowy to proces, w którym nie ma bezpośrednich dowodów winy, gdyż poszlaki są dowodami niepełnymi, okolicznościami, na podstawie których można jedynie wnioskować o winie. W procesie poszlakowym łańcuch wiążących się ze sobą poszlak można uznać za zamknięty tylko wówczas, gdy każda z poszlak będąca ogniwem tego łańcucha ustalona została w sposób niebudzący wątpliwości i uniemożliwiający jakiegokolwiek inne alternatywy. Poszlaka jako w pełni wartościowy dowód winy oskarżonego zaistnieje wówczas, gdy łańcuch poszlak, dowodów ubocznych prowadzi do udowodnienia jednej tylko wersji zdarzenia i z tej jedynej wersji wynikać będzie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Innymi słowy, zbiór poszlak powinien doprowadzić do niepodważalnego wniosku, że nikt inny, tylko oskarżony, mógł popełnić zarzucany mu czyn. Jeżeli zgromadzone poszlaki nie pozwalają na wykluczenie możliwości jakiegokolwiek innych wersji zdarzenia, to analogicznie, skazanie będzie niemożliwe lub obarczone błędem.

I tak, w ocenie sądu odwoławczego fakt, iż oskarżony 16 lutego 2021 roku był na miejscu zdarzenia – co

sam przyznał – nie mógł jeszcze stanowić wystarczającej poszlaki dla możliwości przypisania mu winy w zakresie czynów opisanych w pkt I i III aktu oskarżenia. Brak było bowiem innych dowodów, choćby również natury poszlakowej, które mogłyby podtrzymać taki kierunek dedukowania. Na kanwie przedmiotowej sprawy, absolutnie nie mogło być mowy o wystąpieniu nierozzerwanego łańcucha poszlak, o jakim mowa w akapitach poprzedzających, a jaki jest konieczny dla możliwości skazania w wyniku przeprowadzenia procesu poszlakowego. Skoro zatem brak było innych dowodów wskazujących na sprawstwo A. O. (2), to treści płynące z jego wyjaśnień należało postrzegać dosłownie i nie dopowiadać sobie niewykazanych innymi dowodami okoliczności. Oskarżony podał jedynie, jakoby był wówczas na miejscu zdarzenia, zaprzeczając przy tym swojemu sprawstwu, i dlatego wyłącznie fakt ten należało przyjąć jako element ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Wszystkie inne konkluzje byłyby w tym przypadku nieuzasadnione i postawione na wyrost. Co bowiem znamienne to to, iż sama obecność A. O. (2) w tamtejszym miejscu nie mogła bezsprzecznie wskazywać, iż to właśnie on dopuścił się zarzucanych mu w pkt I i II czynów. Wszak, gdyby sąd rejonowy prawidłowo przenalizował tę kwestię to z całą pewnością doszedłby do wniosku, że równie możliwe, co przyjęcie winy oskarżonego, byłoby przejście któregośkolwiek z pozostałych wyłaniających się alternatywnych wariantów zdarzenia, np. założenie, że czynów tych mógłby się dopuścić ktoś inny. Tutaj wyraźnie dodać należy, że ferowanie rozstrzygnięć skazujących jedynie w oparciu

o ustalenie obecności danego podmiotu na miejscu zdarzenia byłoby dużym nadużyciem i nie służyło rzetelnemu rozstrzygnięciu sprawy.

Zresztą, same zarzuty zawarte w akcie oskarżenia sformułowane zostały, delikatnie mówiąc, w mało spójny sposób. I tak, w pkt I zarzucono A. O. (2) w dniu 16 lutego 2021 roku usiłowanie dokonania włamania poprzez nawiercenie wkładki zamka, by w pkt II w tym samym miejscu i czasie dokonanie już włamania poprzez uszkodzenie wkładki, którą notabene wcześniej miał uszkodzić. Gdyby przyjąć teoretycznie, że oskarżony podjął działania zmierzające do pokonania zamkniętych drzwi prowadzących do budynku, to w ramach czynu z pkt I i II moglibyśmy mówić o dokonaniu jednego przestępstwa włamania, a nie bezskutecznym usiłowaniu włamania, a następnie skutecznym jego popełnieniu. Problem w tym, że w toku postępowania nie zgromadzono dowodów, które wskazywałyby, że A. O. (1) podjął działania, które doprowadziły do pokonania, przełamania zabezpieczenia w postaci zamkniętych na klucz drzwi prowadzących do pomieszczenia kotłowni, czego konsekwencją było przyjęcie przez sąd meriti jedynie kwalifikacji z art. 278 § 1 kk w zakresie czynu z pkt II. Skoro prokurator nie wywiódł apelacji to świadczy o tym, że akceptował takie ustalenia sądu I instancji.

Jeżeli chodzi o zarzut z pkt III to z samego tylko faktu, że A. O. (1) przebywał na przedmiotowej stacji nie można wyciągnąć wniosku, że dopuścił się tego czynu. Przedmiotowe przestępstwo (kradzież przewodów

elektrycznych z dystrybutora paliwa) ujawnione zostało 17 lutego 2021 roku, jednakże brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż doszło do niego 16 lutego 2021 roku, kiedy to oskarżony przebywał na stacji. Należy bowiem pamiętać, że stacja benzynowa, na której te dystrybutory się znajdowały od dłuższego czasu pozostawała nieużytkowana i opuszczona. Dlatego nie można wykluczyć, że znacznie wcześniej i to inna, niż A. O. (1), osoba dokonała tego przestępstwa. Wniosek taki jest tymbardziej uzasadniony, że w trakcie przeszukania pomieszczeń zajmowanych przez oskarżonego nie ujawniono przedmiotów, które mogłyby pochodzić z tego przestępstwa.

Wywiedzione przez sąd rejonowy wnioski o charakterze przeciwnym do powyższych były zatem zbyt daleko idące i raziły dowolnością – zwłaszcza, kiedy wzięło się pod uwagę treść art. 5 § 2 kpk. Wszak, w myśl reguły „in dubio pro reo”, płynącej z przytoczonego przepisu „niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego”. Zdaniem sądu odwoławczego, na kanwie przedmiotowej sprawy okoliczności tego typu zaszły, a jednocześnie, organy procesowe pozbawione zostały możliwości oraz środków dowodowych, które mogłyby te obiekcje wyeliminować. Wątpliwości te jednakże sąd pierwszej instancji zbagatelizował i kierując się zasadami uproszczonej dedukcji wydał wyrok skazujący. W tej sytuacji, instancji odwoławczej nie pozostało nic innego, jak skonwalidować uchybienie sądu rejonowego i powziąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez uniewinnienie oskarżonego

od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I i III aktu oskarżenia.		
Wniosek		
<p>W zakresie czynu I, III, V, VI, VII:</p> <p>o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów z pkt I, III, V, VI i VII,</p> <p>ewentualnie:</p> <p>o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy w ww. zakresie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p> <p>W zakresie czynu II:</p> <p>zmianę zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 i 3 kk warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego na okres próby 1 roku oraz orzeczenie obowiązku naprawienia szkody</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec faktu, iż zarzuty wywiedzione przez obrońcę w części okazały się zasadne, sąd okręgowy zobligowany został do powzięcia ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia. Zakres wprowadzonych zmian częściowo pokrył się z wnioskami apelacyjnymi.		

<p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p> <p>UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
1.	-----

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z 26 września 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1741/21	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania, iż nie zasła potrzeba podjęcia szerszej ingerencji w jego treść.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z 26 września 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1741/21	
Zwiążle o powodach zmiany	
Motywy podjętych zmian szerzej uargumentowane zostały w części powyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

-----	-----	-----
Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III IV	<p>Wobec faktu, iż oskarżyciel posiłkowy w toku niniejszego postępowania był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika z wyboru, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na jego rzecz kwotę 840 złotych tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>O kosztach procesu sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 636 kpk.</p> <p>Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, sąd okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty za obie instancje.</p>

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z 26 września 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1741/21 – w całości</p>	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana